

ההרצה

בינו שנות דור ודור • הגליון השבועי של העדה

BOYCOTT NAZI GERMANY

החרם נגד הנאצים

ה'חרם' הפראי שהצית את השואה האיומה בעווה"ר | תזכורת מדממת בימים שהציונים מציינים את 'יום השואה' שהם עצמם היו בעוכריה | הרב אביעד נייגר יו"ר "ילקוט השבעתי אתכם" מציג ל'העדה' פרק נבחר על: "החרם שגרם להרג ששה מיליון יהודים"

שערי הטוב

העיר שילדה שעשועיה | יצירה נפלאה נרקמת על תולדות מן רבינו הגאב"ד השערי טוביה זצוק"ל מרא דארעא קדישא | פרק נבחר על עיר מכורתו - פעזינג

הלוחם הגדול

250 שנה למרן היעב"ץ רבינו יעקב עמדין זצ"ל | שר צבא ד' מקנא קנאת התורה והיראה בעוז וברמה, ובפרט נגד הכתות השבתאים וגוררייהו שר"י | דבר גדול דיבר הנביא

דבר השעה | ההסתגלנו? | המשפיע תוהה היכן האלפים שיצאו ב"ימי גיוס" הראשונים?

מלאכת מחשבת | עושים ככל העולה על רוח הג'ובים והתקציבים, ו'יש הבטחה'?...

משולחן הכשרות | כשרות במלונות נופש - מה מסתירים שם? | תמרור אזהרה!

החרם נגד הנאצים

ה'חרם' הפראי שהצית את השואה האיומה בעווה"ר | תזכורת מדממת
בימים שהציונים מציינים את 'יום השואה' כאילו מתאבלים על מיליוני
הקדושים בשואה הנוראה שהם עצמם היו בעוכריה | הרה"ח ר' אביעד
נייגר שליט"א יו"ר "ילקוט השבעתי אתכם" מציג ל'העדה' פרקים נבחרים
מתוך הילקוט הנפלא "החרם שגרם להרג ששה מיליון יהודים"

בתמונת השער: עצרת ציונית ענקית בניו יארק בהכרזת 'חרם נגד גרמניה'; באיקאט נאצי-גרמני...

ויהי בימי עליית שלטון הנאצים ימ"ש, החליטו ראשי הציונות שהגיע זמנם לבצע זממם ולממש את חזונם של 'הקמת מדינה ציונית', ואיך יוכלו לעשות דבר כזה, אם לא ישפכו דם יהודים בכל הארצות האחרות, ולכן הגו רעיון כיצד לעורר זעם האומה הגרמנית על היהודים. והוא על ידי הטלת "חרם על תוצרת גרמניה"...

המטיפים הציונים נאמו בריש גלי דרשות בלע נגד הצורך היטלר ימ"ש, עד שבערה בו חמתו להשחית, והכריז: עתה השמד אשמידם מתחת השמים. בעוונה"ה.

גדולי ישראל ניסו בכל כוחם להתנגד ולבטל את החרם ולהזהיר מפני התוצאות, אך הנה בקשותיהם נפלו על אזנים ערלות. כי הצהירו "רק בדם תהיה לנו הארץ".

והתוצאות המרות היו: מעל ששה מיליון יהודים גברים זקנים וטף שנספו בעוון התגרות ראשי הציונים דאז. על אלה אני בוכיה, עיני עיני יורדה מים...

ומה גם בזמן הזה, כאשר שוב היו אלה ראשי הציונים שהסיתו את מלכות החדש באמריקה לצאת למלחמה הגדולה נגד איראן וכל המסתעף, שוב עוררו רוח אנטשימיות נוראה בכל העולם והסיתו זעם מיליארדי ערבים ושאר האומות נגד כלל היהודים, הן על היושבים בארץ הקודש תחת שלטון הערב-רב, ועם כל כלל יהודי העולם... ואין איש יודע מה ילד יום ה"י.

ובצל כל זה ממשיכים אותם שועלים קטנים מחבלים כרמים העולים להר הבית לקחת חלק בהתגרות הנוראה, ולעומתם 'כת רבני השקר' גם מסמאים עיני עדרים לדמיונות שווא של 'גאולת שקר', כאשר מתעלמים מהאזהרות הנוראות על המרידה בגזירת הגלות וג' השבועות שעליהם נאמר הנני מתיר בשרכם כצבאות וכאילות השדה רח"ל - את כל זאת צריך להזכיר במיוחד בימים אלה שמציינים אותם הרשעים את 'יום השואה' בשקר ובכזב, כאילו מתאבלים הם על מיליוני הקדושים שהם הם עצמם היו בעוכריה של השואה הנוראה, כאשר נראה בשורות המדממות שלפנינו.

מי נתן ישראל לבוזים?

נתחיל בדברים חוצבי להבות אש מתוך מאמרו של הלוחם והמציל הגדול הגה"צ רבי חיים מיכאל דב ווייסמנדל ז"ע"א (תורת חמ"ד דף של"ז):

"אמרו חכמינו ז"ל בכתובות (דף ק"א.), שהקב"ה השביע את ישראל, שלא יעלו (לארץ ישראל) בחומה, (ופירש"י ז"ל יחד, ביד חזקה), ושלא ימרדו באומות, ואמר להם הקב"ה לישראל, אם אתם מקיימים את השבועה מוטב, ואם לאו, אני מתיר את בשרכם, כצבאות וכאילות השדה, עכ"ל.

וכתב בספר 'באר הגולה' (פלאי) פרק כ"א וז"ל: "יודעים ישראל שאין הקב"ה חפץ עוד במלחמותיהם, ומעתה אם יערכו מלחמה שלא ברצון הקב"ה, יפלו בחרב, כדכתיב: 'אל תעלו כי אין ה' בקרבכם ולא תנגפו לפני אויביכם', ובחרו להם לפזר עצמם בד' כנפות הארץ, כדי שיראו האומות, שלא יעלה על לבם לערוך עוד מלחמה עמהם".

וכתב עוד שם, וז"ל: "ואעפ"י שיהי' להם בתוך זמן הזה, אנשי גבורי חיל, אעפ"י לא יערכו מלחמה, מפני אהבת ארץ ישראל, עד שתתפץ, עד שיהי' רצון השי"ת בכך, וישלח להם המשיח, כדרך ששלח משה למצרים, וכיון שראו ישראל כך, לא בקשו ולא חשקה נפשם לצאת מן הגלות, עד זמן ההוא שיהי' רצון השי"ת בכך", עכ"ל. וכדברים האלה כתב רבינו יונתן אייבשיץ זצ"ל בספרו אהבת יונתן (בהפטר פ' ואתחנן), ורבינו החתם סופר זצ"ל בספר 'תורת משה' (בפ' שופטים), ומקור הדברים מבואר ב'אגרת תימן' להרמב"ם זצ"ל. אין אדם עומד על דבר הלכה אלא א"כ נכשל בה (חגיגה יד.). כבר עלינו להודות, כי חז"ל צדקו ברוח קדשם, ובחכמתם, ראו את הנולד מן היפוך דבריהם.

כי בתחלת הדור הזה, שאנחנו חיים בו, קם איש מזרע ישראל, אשר לא ידע מתורת ישראל והשביע את ישראל בפתוי דברים, היפוך משבועותיו של השי"ת. ואעפ"י שהגדולים והצדיקים אשר בדור עמדו כנגדו, גברו העיונות, כי נתלבשה דעתו הכוזבת בצורה של איזה תלמידי חכמים מוטעים,

על יהודי גרמניה, חמורות מרוב הגזירות, שקבלו אבותינו - מכל הרשעים בכל הדורות - בהכנעה, לפי שהאמינו בשבועת הקב"ה שלא למרוד באומות, בכלל, וידעו שלא להתגרות עם רשע בשעה שהשעה משחקת לו, בפרט.

וכמו כן ציוו כל צדיקי דורנו, לקבל גזירותיו הראשונות, של זה הרשע הארור, בהכנעה, ליתן למכותיו לחי, אולי ישבע בחרפה, אם נסבול גזירותיו הראשונות קצת באהבה.

ועמדה כנגדם אותה דעה הכוזבת, שעשתה שחוק מן ההכנעה של דורות הקודמים, ועשתה לעג וקלס מן ה"מה-יפית-איד"...

כל בר דעת יודע היום, שע"י צירי ישראל באלו ה'פארלאמענטן', שהתערבו עצמם בכל ענין הנוגע לבריאת חוקי הארץ, גברה שנאת ישראל בין יושבי הארץ עד למעלה ראש. ובדאי שהיי זה גורם נוסף, להביא את אלו הארצות בברית של שנאת ישראל עם אותו הרשע.

מי יודע להבחין, עד כמה גרמה צעקת ישראל באזני כל יושבי אלו הארצות לאמר "אנחנו רוצים לצאת מכאן ולכנוס לארץ ישראל" ללמד בפייהם תשובה לאמר, "צאו יהודים לארץ ישראל!", וכשנתודע להם שאין כאן למעשה רק חלום של ארץ ישראל, בא בעו"ה אוישוויטץ במקום ארץ ישראל.

ובשעה, שרוב בנינו ומנינו של ישראל היו נתונים הפקר, למרמס רגלו של זה הרשע וחבריו מושלי הארצות אשר סביב גרמניה, עמדו טפשי ישראל ממקומות הבטוחים שלהם בארצות החירות, בארצות הברית, ושחקו ממנו והתגרו בו, במעשה צחוק וטפשות אין סוף, במכתבי עת ובאסיפות, ב'דרשות של דופי' וב'תקיעת שופר' לפני הקאנסולאט של גרמניה המרשעת...

ולא די בזה, אלא שהעלו אף והרבו חמה, והביאו לידי שגעון יותר את המשוגעים בראש גרמניה, על ידי מעשה פתיות של ה'באיקאט' - חרם כלכלי הידוע - וכל זה בשנת תרצ"ג, בשעה שהיו עוד כל האומות, בשלום ובשלחה עם הרשע הזה, בשעה שלא היה כאן דרך אחרת, רק לנסות בהכנעה,

שנתחברו עם כל אבות הכפירה, להביא מחשבותיו של איש שנתנכר דעת התורה אליו, לידי מעשה.

והורו לנו חז"ל, כי הבא לעשות דבר נגד התורה, פותחין לו משמים (שבת קד.), פתחו להם בשטרו של 'באלפור', ובמשך איזה שנים גברה הכפירה, בארץ ישראל ובחו"ל, במדה אשר לא גברה מעולם, וכמעט שנעשו כל ישראל כופרים בעיקרו של משיח בעוונותינו הרבים.

בודאי גם בשביל כך כעס הקב"ה על ישראל, וענש אותם כמדתו מדה כנגד מדה. הם חטאו ואמרו, לא הדת רק הדם, עושה את ישראל לאומה. ועמד, מדה כנגד מדה, שונא ישראל על ישראל בגרמניה, והרתית את כל העולם כולו, בשנאה כבושה, כנגד המין והיחס של ישראל, כנגד בשרו ודמו.

"העלו אף והרבו חמה את

המשוגעים בראש גרמניה"...

"ובכל זאת, כשקם הרשע הארור הזה, בגרמניה הארורה, בראשונה, לא היו גזירותיו הראשונות

החרם שגרם להרג ששה מיליון יהודים

ובדברי רצוי ופתוי.

עשו אלו הראשים, ששמו את עצמם לראש, ההיפוך מדרך החכמה, ההיפוך משבועתו של הקב"ה, וגרמו בעצמם, בחלק גדול, להעלות שגעונו של כלב שוטה, למדרגה העליונה.

וגרמו גם אלו העוונות, שנשתתף רשע זה מזרעו של עשו עם רשע מזרעו של ישמעאל, המופטי הרע הזה. קם שרו של עשו וקם שרו של ישמעאל ונתחברו זה עם זה. ביקש ישמעאל לבטל שטרו של באלפור, ונתרצה עשו.

(כך מתאר זאת הגרמ"ד זצ"ל בספרו "מן המצר" עמ' יד-טו: היה זה בניו יארק בשנת 1933 למס' שנתקבצו אלפים מול הקונסול הגרמני לשמוע דרשתו של הראב"י הרפורמי 'סטיוונסון ווייז' שדרש בדיבורים חריפים כנגד הרשע היטלר ימ"ש ובנבואה על מפתחו. וכאשר קרא הרשע את הדרשה הזאת בצירוף קטעים ממכתבי עת אמריקניים, הפיל עצמו בשגעונו מלא קומתו על הארץ, והכה ברגליו וידיו ונשך בשיניו בסמרטוטי-המצע [-שטיח] בחדרו בצעקה מטורפת: "עתה אשמידם! עתה אשמידם!" ומאז והלאה יום יום נתחדשו גזירות ובלבולים ועלילות והכאות והפלות ודרשות של שנאת ישראל בלשון של רציחה איומה מעל כל הבימות ובמכתבי העתים)...

"רק בדם ננחל את מלכות ישראל" עפ"ל

"ובכל זאת עדיין לא היתה מדת הדין מתוחה לגמרי. באמצע המלחמה בשנת תש"א, ציוה הרשע, לשלח כל יהודי אירופה דרך אשכנז, ודרך צרפת שכבש, לגבול הספרדי, על מנת שייסיעו היהודים בארצות החרות, ויביאו אותם משם לארצות עבר הים [בשנת אמעריקא]. כי לפי דעת המופטי, משם לא יעלו עוד לארץ ישראל, כי אין מנהג יהודי ארצות הברית, לעלות בחומה, עד היום הזה.

וביקשה ממשלת אשכנז-גרמניא המרשעת, סכום לא גדול עבור כל משפחה ומשפחה, לשלם אחרי שיגיעו אלף יהודים דבר יום ביומו לגבול הספרדי, מלבד כל הרכוש שצריכים היהודים לעזוב בארצותיהם. והיתה הבחירה בין גלות אושוויטץ ובין גלות זה.

בהפגנה ציונית, התגרות אישית בצורך היטלר ימ"ש - בובת לעג על דמותו...

(כך מתאר זאת הגרמ"ד ב"מן המצר" הנ"ל עמ' טו: סיפר הר"ר שלמה גראס הי"ד נציג ועד ההצלה בסלובקיה, שכאשר נגש עם אחד מראשי הנאצים וויסליצעני ימ"ש, אחרי הכרזת ה'בייקאט', אמר לו הרשע: "איה חכמתכם ובינתכם, שתחת משא ומתן, אתם מסדרים 'באיכאט' באמריקא, ותחת לחוס על דמכם אשר בידנו דחפתם אמעריקא במלחמה"...)

ובעתו ובזמנו נסעו שלוחים מיוחדים בשליחות מיוחדת זאת, לארצות שויצרית וטורקיה להשתדל עם שלוחי החברות הגדולות אשר לישראל בכל העולם, והדברים ידועים היו בחצרות כל ממלכות ארצות החופש, ויש על זה עדים ברורים, מכתבים חתומים בעשרה גושפנקא באמתחות הראשים האלה בעצמם.

וביה בשעתא, מיאנו אותם האנשים, אשר להם לבדם היתה השליטה על כל כסף הצדקה אשר נתנו אחינו בני ישראל באהבה, בארצות הברית, וכך אמרו בפירוש להגיד לשלוחי הרשע "רק לארץ ישראל ולא לשאר ארצות! ואם לא ירצו הגרמנים, ישארו ישראל באירופא עד אחר המלחמה, ואח"כ

יעלו לארץ ישראל, ברשות כל האומות שינצחו במלחמה, ואם יעלה בדם, מה בכך, רק בדם ננחל את מלכות ישראל".

וכשנכנסו ארצות הברית במלחמה, ולא היה עוד מקום לשלח את ישראל לארצות עבר הים, עלתה אפו של אותו הרשע כידוע, עד קצה האחרון, ונהרגו אלפי רבבות ישראל משנת תש"ב עד שנת תש"ד בעו"ה.

ולא נשארו מבנין ישראל ומבנין התורה רק שברי שברים, איזה מאות אלפים אומללים ואומללות, עגונים ועגונות, יתומים ויתומות, שנשארו חיים בחסדי ה', אחרי מפלתו של הרשע, במחנות הנוצחים בארצות אויביהם, במחנות ה"די-פי" הידועים...

"אם תשאלו היש כאן עצה? יש ויש!"

"וע"י עצת אלו האנשים למדו מרי נפש שנשארו ממחנות הרצח, לגרות מלחמה בבריטניה. יהיה איך שיהיה, אמנם לא היתה בריטניה מתנהגת בכל הדורות כלפי ישראל ברשעות יותר מבשאר אומות, אדרבה. וע"י עצת אלו האנשים ביזו והכעיסו מרי נפש אלו את הערביים שהיו בשלום ובשלוח עם ישראל כמה דורות.

ואם מלכות בריטניה מפני גדלה וכחה, לא אבדה עוד שום מלחמה זה כמה דורות. ואם הערביים הם מאות מליונים, מה איכפת להם, גבורים הם עליהם, וגבורים הם כנגד העולם כולו.

ואם משה רבינו צוה לבני אפרים, אחרי כמה דורות של שעבוד מצרים, בשעה שחשבו לפי חשבונם, שכבר הגיע הקץ, להמתין עד שיגיע הקץ לפי דעתו הקדושה, והם לא האמינו בו, ונאבדו ככתוב.

ואם ירמ' הנביא צוה לישראל, להכניע עצמם לפני נבוכדנצר הרשע, והפושעים שבדורו מיאנו כנגדו, והיתה הגלות בראשונה.

ואם ר' יוחנן בן זכאי וחבריו, ציוו לישראל להכניע עצמם לפני מלכות רומי המרשעת, והבריונים שבדורו מיאנו, והיתה הגלות השנייה.

ואם הקב"ה בעצמו השביע את ישראל, להכניע עצמם לפני אדום הרשע, ושלא לעלות בחומה

מודעת רחוב, יהודה מכריזה מלחמה נגד גרמניה...

עיתון בגרמניה בכותרת על התגרות היהודים נגד הגרמנים...

7
החל
פר"מ ובהרה חנוכה
גליון 783

אבל עד כמה שציונים-מדיניים אלה היו שחצנים, לא נפל מהם בשחצנות-מוסרית, חיים

יוליוס שטרייכר ימ"ש תעמולן נאצי ידוע לשמצה, העיד "לא עשיתי יותר מאשר לזרז מה שאמרו הציונים הראשיים!"...

היתה אז הזדמנות להציל את יהודים אלה
בתמורה של כמה מליוני דולרים, שהיו – ויותר

וכמה שנים לפני כן, היה זה חיים ווייצמן ש"ר" שלמטרה מדינית זו, הכריז באסיפה ציונית בברלין, (אני מצטט): "לגרמניה יש יותר מידי יהודים..."

עידוד והסתה מכוונת להאנטישמיות הקיימת, ויצירת אנטישמיות במקומות שלא היתה עדיין, כדי לקדם את התנועה הציונית. זה היה האליל של הציונים, המומר תיאודור הרצל ש"ר" באמרו (אני מצטט): "חיוני הוא שהסבל של היהודי יהיה יותר גרוע... זה יעזור להקמת מדינה יהודית, אתן עידוד לאנטישמיים להחרים רכוש יהודי... זה יעזור

הציונים ש"תכרו נשמתם לשטן"

הגרמנים, כי הוא בעל הקשרים, למפלגתו היו סניפים בכל רחבי העולם.

את המסע אל המוות החלו בעיר קלויזנבורג, עירו של קסטנר. 20,000 יהודי העיר נקראו להתאסף בגטו. הגרמנים הסבירו להם בשפת חלקלקות, שכולם עתידים להישלח ל"קנירמיז" – שדה של לחם.

הגרמנים טענו שהם הפיקו לקחים מנסיון העבר והחליטו לשלוח יהודים למקום עבודה יחד עם כל בני משפחתם, כך התפוקה בעבודה תהיה רבה. לאחר מכן נשלחו מתוכם 1,200 יהודים ל"קנירמיז" כאילו, והנשארים מצפים לקבל מהם 'מידע' על תנאי חייהם. ואכן נתקבלו מכתבים, שבהם מדווחים הכותבים, שתנאי האוכל והלינה מעולים – מכתבים אלו היו מזוייפים! יהודים אלו נשלחו לשדה ההרג באושוויץ.

לקסטנר ניתנה רשות מיוחדת להציל 600 מיהודי הונגריה. הוא בחר 388 יהודים מעירו קלויזנבורג: את בני משפחתו ואת מכריו הציונים, ושאר הניצולים בירכוהו והכתירוהו כ"מציל יהודים".

בקלויזנבורג ניצבו רק עשרים חיילים הונגרים וחייל גרמני אחד, שהופקדו על 20,000 יהודים בעלי כח. קלויזנבורג שכנה במרחק 5 ק"מ מגבול רומניה, שבה לא נרצחו יהודים.

לו קסטנר היה מגלה ליהודים את האמת רבים היו מתנגדים לחיילים המעטים, ורבים אחרים היו מצליחים לעבור את הגבול. אבל קסטנר חיזק את רוחם של היהודים, שאין מקום לדאגה באשר לגורלם.

היו יהודים שהציעו לברוח לרומניה, אבל לקסטנר נודעה הילה של מנהיג, לדבריו היתה השפעה. קסטנר מצווה שלא להתנגד לגרמנים – כפי שויצמן ובן גוריון המליצו שלא להתנגד לבריטים המגבילים כניסת יהודים. המנהיגים יצילו את העם – מעודד קסטנר את החוששים. והנה המנהיג הלך לדרכו לשלום, ועשרים אלף הובלו אל מותם.

לקסטנר היה קשר טלפוני עם העולם כולו, הוא לא ניצל אותו כדי לפרסם את מה שידע היטב. ובכך שחזק את רוח היהודים גזר עליהם מוות בטוח.

הכתירו את האשם ל'מציל'...

"כשפלוש הנאצים להונגריה, ניסו להציע למנהיגיה תכנית בדומה ל"תכנית אירופה". הם פנו אל ד"ר קסטנר, כאחד ממנהיגי יהדות הונגריה, ואל מנהיגים נוספים כדי להציג את תכניתם.

למעשה, רק קרובי משפחתו של קסטנר וכמה ציונים מיוחסים זכו להינצל ברכבת מיוחדת שנשלחה אל ארצות החופש (וזה לא היתה אפילו הרכבת שלו, אלא הרכבת שארגנו פרנסי היהודים בבודפשט, בשביל להציל את הרבי מסאטמאר ועוד רבנים, וקסטנר השתלט עליה).

הרב ויסמנדל כותב, שאלמלא הפרסום של דבר ההצעה בעולם, היא היתה ניתנת לביצוע. המנהיגים

"ד"ר קסטנר היה שליח מטעם הסוכנות היהודית למען הצלת היהודים. הוא נמנה עם חברי מפלגת מפא"י של בן גוריון.

למעשה, בהיותו באירופה פעל מתוך שיתוף פעולה עם הגרמנים. הממסד הציוני חיפה עליו ואף אישר את מעשיו.

כשחנה שנש הגיעה להונגריה עם שני יהודים נוספים לצורך הצלת יהודים, אסרו אותה הגרמנים. קסטנר לא התעניין בגורלה, לא סיפק לה מזון, וכל שכן שלא ניסה לשכור עורך דין שיגן עליה במשפט.

שני היהודים האחרים יצרו קשר עם קסטנר, משום שבארץ נודע להם שהוא שליח ההצלה. קסטנר שכנע אותם לצאת ממחבואם ולהסגיר את עצמם לגרמנים. הם שמעו לדבריו, וכתוצאה מכך עונו ע"י הגרמנים, ולאחר חודש נשלחו למחנה ההשמדה. אחד מהם ניצל בנס.

אחד השטחים, שבהם סייע קסטנר ישירות לרוצחי היהודים, היה תחום סילוף המידע. הוא העלים מיהודי עירו ומן היהודים בכלל, ששילוחם אל המזרח עתיד להסתיים במוות.

בשנת 1944 למס' הגרמנים הקציבו רק 150 אנשי אס.אס. לשם ביצוע ההרג ביהודי הונגריה, שמנו מיליון נפש: 800 אלף בהונגריה, ו-200 אלף נוספים בסביבתה.

המלחמה נגד הגרמנים התנהלה במלוא עוזה בכל החזיתות. חלק מערי גרמניה נחרבו לאחר הפצצות בנות הברית, חיילים רבים נהרגו. למרות מצבם הקשה בחזית לא ויתרו הגרמנים על הריגת יהודים. ברור היה להם, שמאה וחמישים אנשים לא יוכלו לבצע את זממם במיליון יהודים, אם תהיה מצידם התנגדות. אם יצאו היהודים במרד, כמו בגטו ורשה, אין די נשק ללחום בהם.

הונגריה לא נכבשה ע"י הגרמנים, יהודיה לא סבלו במהלך כל ימי המלחמה כשאר אחיהם באירופה, לא מורעבים היו, אלא בעלי כח וגבורה. האפשרות היחידה היתה להעלים מהיהודים את מזימת ההשמדה, לפרסם שהגרמנים מעוניינים בטובת יהודי הונגריה.

משלחת גרמנית בראשות אייכמן הגיעה להונגריה, והסבירה למנהיגים היהודים, שלא יאונה להם כל רע. הם נדרשים רק להצמיד 'מגן דוד' לבגדם ולהתגורר בגטאות. הם זממו למלא את הגטאות ביהודים, כדי להקל על שליחתם לאושוויץ.

שמועות הגיעו לאוזני הגרמנים, שהיהודים חוששים ואוספים נשק בהחבא, וחלק מהם בורחים לעברו השני של הגבול. הגרמנים בחרו ב"ד"ר קסטנר, שייצג את המנהיגות הציונית, כדי שיעזור להם להצליח במזימתם.

הם ידעו שמפלגת מפא"י, שקסטנר נשלח מטעמה, עשתה יד אחת עם הבריטים, שאסרו כניסת יהודים לארץ.

יהודי גרמניה יישמעו לקסטנר, כך הניחו

ויצמן שר"י בתקופה שלפני כן, בשנת 937 למס', כלומר לפני מלחמת העולם השנייה שעדיין היתה אפשרות להציל יהודים מגרמניה, מחשבתם של הציונים המדיניים לא היתה להציל יהודים אלא להתישבות הארץ, וההתישבות היתה צריכה להיות 'רק עם אנשים צעירים'. הזקנים, על אף התכניות הידועות של היטלר היו נשארים לגורלם. (אני מצטט): "אני רוצה להציל שני מליון אנשים צעירים. הזקנים יעלמו, הם יחכו לגורלם. אין להם כל חשיבות כלכלית או מוסרית... הזקנים צריכים להשלים עם גורלם..."

אם כן אני שואל, מי היו הרוצחים השפלים ביותר – היטלר ואייכמן, שונאים ופורעים לא-יהודים המרצחים השפלים, או הציונים הללו? ואם הגון הוא לומר על היטלר ואייכמן, שלא היו יהודים, ימח שמם וזכרם, לא כל שכן שזה יותר מתאים על שלשת הציונים המדיניים האלה..."

ויצמן הכריז מלחמה על גרמניה!

וכעת נעבור לדברי הגה"צ רבי אביגדור מילר זצ"ל (היארכיט שלו בימים אלו: כ"ז ניסן ה'תשס"א) ב'אור עולם': ציוני דרך – האכזבה מהמנהיגות הציונית:

"בשנת 1937 למס', התבטא ח. ויצמן שר"י, שאין אפשרות להעלות את כל ששת מיליון היהודים לארץ ישראל. התבטאות נוספת פרי הגיגיו: "השש מיליון הם עפר בעולם אכזרי, והם צריכים לקבל מה שמיועד להם".

ויצמן שאף, שארץ ישראל תהיה נקיה משומרי תורה מבלי כל סממן "גלותי". הוא הרבה לצייר את חזונו, שהארץ תתמלא: חלוצים צעירים, שיפנו עורף לדתם ויתגיסו במלוא כוחם לישוב אותה.

בתחילת המלחמה הכריז ויצמן מלחמה על גרמניה. כשהצורך שמע את הדברים הוא נתקף בזעם בלתי נשלט וקילל את היהודים.

ויצמן לא הסתכן בכך, משום ששהה הרחק מקו האש, אבל דבריו גרמו נזק ליהודי אירופה המאוימים.

היתה זו הצתת חבית של אבק שריפה, התגובה לדברים היתה צפויה. בשנת 1941 למס' אמר, כי הוא יודע שמיליוני יהודים ימותו מיתת משונה, אבל בסוף המלחמה תהיה ברכה לבריטניה – כוונתו היתה לארץ ישראל שנשלטה ע"י הבריטים...

ככל המנהיגים הציוניים, השלים ויצמן עם עובדת הטבח ביהודים מבלי רגשות יתרה. הם קיוו שבסופו של דבר יוכלו לנצל את המספר הגדול של הנרצחים כדי שדעת הקהל בעולם תזדעזע ותזדהה, כך ישתפרו הסיכויים להסכמת העולם להקמת מדינה, כפיצוי על הסבל.

כפי שכתב הרב ווייסמנדל על גישתם: "ועתה ככלות המלחמה עלינו לעשות הכל שארץ ישראל תתהווה למדינת ישראל... ואם אנו לא נביא קרבנות, במה איפוא נקנה את הזכות לגשת אל השולחן, בשעה שיעשו את החלוקה של העמים והארצות אחר המלחמה" (מן המצר, עמ' צב).

להעבירם למחנה עבודה, שבו תנאים קשים ביותר, הגזרה של מחנה עבודה היא גזר דין מוות. יהודים, שגורל אחיהם נגע לליבם, ביקשו לפרסם מודעות בעיתוני ניו-יורק כדי להתרים עבור ההצלה. סטפן וייז פירסם – אף כי ידע ששקר בפיו – שאין לו כל מידע על הצעת ההצלה, ולכן אין הצדקה לתרום למען מטרה זו... סטפן וייז נהנה מפרסום חינו, בעוד שהפרסום למען ההצלה עלה הון רב. דבריו של סטפן וייז השפיעו, ותכנית ההצלה נגנזה. רק כעבור שנתיים גילה ברלי קרם את האמת המרה.

במקרה נוסף הכשיל סטפן וייז יוזמה של הצלה. כשקבוצה של מאות רבנים מארה"ב ביקשה להיפגש עם הנשיא רוזבלט, פעל סטפן וייז, מקורבו של הנשיא, בכל הדרכים כדי שהפגישה לא תצא לפועל. שלושה מנהיגים אלו הם כרועים המוזכרים בדברי יחזקאל (פרק לד), הרועים רק את עצמם, ואת צאן מרעיתם מפקירים לשיני זאבים רעבים.

הפורענות באה דווקא באמצעות אלו שהיו מוקש, המנהיגים שנשאו אליהם עיני העם והלכו בדרכיהם לזנוח דרך ה', בסוף ה' הראה שאלה שעזבו דרך התורה לא תואם עליהם שם אנוש וכל שכן שם "ראש".

הקמת "ועד החרם" נגד גרמניה...

כעת נעבור לדברי ר' אברהם פוקס ז"ל, שכתב על 'השואה במקורות רבנים, תנועת חרם על גרמניה, חילופי שאלות ותשובות בין המבורג לברלין בשנת תש"ג, עמ' 42–52: "באנגליה ובארצות הברית הגיבו בזעם על הגזירות שהוטלו על היהודים בגרמניה מאז עלייתו של היטלר לשלטון. היהודים עצמם היו מפולגים בדעותיהם. מצד אחד רצו לעורר את דעת הקהל העולמית נגד הזוועות של הגרמנים ומצד שני חששו, שתגובות חריפות עלולות לסכן עוד יותר את היהודים בגרמניה. "הקונגרס היהודי האמריקאי" השתתף בהקמתו של "ועד החרם" נגד גרמניה.

לעומת זאת "הועד היהודי האמריקאי" ומסדר "בני ברית" הסתייגו מן החרם. ב' 15 למרס 1937 התקיימה אסיפה המונית ב"מדיסון סקוור גארדן" שבניו יורק.

היתה שמספר הקרבנות יגדל, וכך ישתפר הסיכוי שהאומות תאפשרנה הקמת מדינה ליהודים מתוך רחמים. לו האמת היתה מתפרסמת ברבים, ניתן היה להציל יהודים ע"י הפעלת לחץ חזק על האומות שיפוצצו את מחנות ההשמדה. ברומניה נוצרה אפשרות להציל 70,000 יהודים: תמורת 50\$ עבור כל אחד מהם הסיכוי להתיר להם לעבור את הגבול. אם לא – התעתדו

פעלו בשיטה הפוכה: דיברו במקום שהתחייבה שתיקה, ושיתקו במקרים שחובה לפרסם. בספר "כחש", שכתב היהודי האמריקני בן הכט, מואשמת הנהגת היישוב בארץ והממסד הציוני על כל שלוחותיו בהעלמת עין הגובלת בשיתוף פעולה עם הנאצים. מתוכם קסטנר הגדיל לעשות. לאחר המלחמה נסע לנורמברג להעיד לטובת בכר, הנאצי שרצח אלפי יהודים ולאחר מכן הפריד את הזהב משיניהם והעביר חלקים מגופם לתעשיית הסבון.

במשפטו העידו עדים רבים מצד התביעה, נדמה היה שידה תהיה על העליונה.

לבסוף העיד קסטנר שייצג את הסוכנות, שבראשה בן גוריון, שבכר עזר לו להציל יהודים. בזכות עדותו יצא בכר זכאי במשפט. מהכסף שגזל מן היהודים התעשר ופתח מפעלי יצור בעלי מוניטין.

אחרי שהתבררו העובדות לאמיתן, שקסטנר העלים מידע והיה שותף עקיף לרצח, ורצו להעמידו למשפט, רצח אחד מאנשי 'המוסד' את קסטנר. המנהיגות בארץ חששה מהפרטים, שייחשפו אודותיהם במשפט, ולכן דאגה להסיר את האיום על שמה הטוב.

ה"חרם" של סטפן וייז...

"סטפן וייז – כוחו בפיו. הוא היה מנהיג ציוני רב השפעה בארה"ב. כשהצורר החל לרדוף את היהודים, קם סטפן וייז וקילל אותו נמרצות קבל עם ועדה, כמו כן הכריז עליו בפרהסיה "חרם".

התגרות בוטה זו רק עוררה את זעמו של הצורר. אחד ממקורביו של הצורר הגרמני העיד, שכאשר הצורר קרא בעיתון על החרם שהחרימוהו נתקף רוגז, מרוב כעסו נפל על הרצפה, נשך את השטיח והבטיח, שישמיד את היהודים עד האחרון שבהם! יושב סטפן וייז במשרדו באמריקה, נהנה ממשכורת גבוהה ומתנאים מצויינים, חי את חייו בבטחה ויוצא בהחרמות.

כשהודי אירופה שמעו את דבר החרם, חלחלה אחזה אותם. הם הבינו את השלכותיה המסוכנות של הכרזת מלחמה גלויה מפי מנהיג יהודי. לא רק בפיו גרם סטפן וייז נזק, כי אם גם בשתיקתו.

שלושה מיליון יהודים נרצחו בפולין עד למס', וסטפן וייז ידע ונמנע מלפרסם את הדבר. המטרה

Die Juden
sollen an Allem schuld sein,
so tönt es heute aus hinterhältig verbreiteten Flugblättern,
so reden es verhegte Leute auf der Straße nach.
Wir Juden sollen schuld sein, daß der **Krieg** kam, aber in der Regierung und Diplomatie, in der Rüstungsindustrie und im Generalstab saßen
feine Juden.
Wir sollen auch schuld sein, daß der Krieg vorzeitig abgebrochen wurde.
Wir sollen schuld sein an allen Uebeln des Kapitalismus und zugleich an den Leiden der Revolution, die diese Uebel beseitigen will.
Was ein paar Führer jüdischer Herkunft gewirkt haben zum Guten und zum Bösen, haben sie selbst zu verantworten,
nicht die jüdische Gesamtheit.
Wir lehnen es ab, die **Sündenböcke** abzugeben für alle Schlechtigkeit der Welt.
Wir fordern unser Recht, wie bisher friedlich weiter zu arbeiten in unserem deutschen Vaterland, mit dessen Gedeihen in Zeiten der Macht wie der Niederlage auch unser Wohl unauflöslich verbunden ist.
Die Ortsgruppe München des Centralvereins deutscher Staatsbürger jüdischen Glaubens.
Druck von H. Heller, München.

עלון מטעם אגודה ציונית ב"תעמולה נגד אנטישמית"...

שלטי התגרות בגרמניה בהפגנת ההסתדרות הציונית בראשות מנהיגה סטיין וייז שר"י

מתוך דברי מרן רה"י הגרמ"ד הלוי זצוק"ל:

"הציונים בגאווותם הבעירו את העולם כנגד הנאצים - ותחילא יש להם חלק גדול בכל השואה האיומה"

החובה שיש עלינו בסוף הגלות הקשה הזו, היא לבטוח בה' ולצפות לישועתו, ולדעת שלכל דבר שקורה יש חשבון מדויק, ואף שכיום איננו מבינים החשבונות ונסתרים דרכי ה', אבל כשיבוא המשיח יתברר הכל, גם כשיהודי נרצח חלילה יש בזה חשבון ואין שום דבר בלי חשבון, גם למליונים שהרג היטלר יש חשבון מדויק.

הנה הרמב"ם כתב בסוף הלכות מלכים, דהנוצרים והמוסלמים לא באו אלא כדי ליישר דרך למלך המשיח (בדפוסים ישנים וכן נדפס ברמב"ם מהדורות פרנקל), והלא הם הרגו כ"כ הרבה יהודים, אלא שאנחנו איננו מבינים זאת ורק לעת"ל יתברר הכל, מה שנדרש מאיתנו זה לחכות לישועת ה' ולהתחזק בתורה וירא"ש.

ולפי כל האמור מובן ממילא שאין שייך כלל הטענה שטוענים אחרים שיש 'מלחמת מצוה' מחמת שיש סכנה מן הערבים, וכן טענו בפני בעת 'מלחמת לבנון' ורוצים שהרבה יכריעו בכך שהיא מלחמת מצוה. הנה גוף הדבר שיש סכנה ושהפתרון הוא מלחמה, ג"כ אינו ברור ואין אפשרות לברר. הרבה שיקולים במלחמה הם פוליטיים, ואין אפשרות לאדם לדעת כל הפרטים הנוגעים לענין זה. רק בית דין מומחין שישבו ויביאו לפנייהם את כל הפרטים יוכלו לדון ולהכריע בענין מלחמת מצוה.

אמנם אין צריך לכל זה, דמלחמת מצוה היא שייך אילו קיום המדינה היה בהיתר, אבל כיון שעצם מציאות מדינה זו בנויה באיסור, וגם כל תכליתם היא נגד תורתנו, ממילא כל דבריהם ומעשיהם אסורים.

למה הדבר דומה, כשיש שאלה על בשר אם נמלח כהלכתו או לא, ואחר זמן התברר שהבשר היה 'חתיכת חזיר', שממילא אין צורך כלל לדון על מליחתו שהרי בודאי אסור, וממילא אין כלל נידון להיתר המלחמה מדין מלחמת מצוה, שהרי כל המדינה הזו היא כחתיכת דבר אחר, ואין שייך לדון על פרט מסויים אם הוא מותר או אסור...

כל הדרך של הציונים עם הנשק והמלחמה, אין זו הדרך של הנהגת היהודים בגלות, ודרך זו לא תיטיב עם היהודים. היהודים ידעו כל הדורות להנמיך את ראשם ולא למרוד נגד המלכות. אדרבה, תמיד התפללו לשלומה של מלכות. רק הציונים אמרו "כוחי ועוצם ידי" ומרדו בגויים. אין מרויחים עם זה כלום, רק מפסידים. עד שיבוא משיח צדקנו אין לנו שום רשות למרוד בגויים, ואין לנו צורך לא במדינה ולא בצבא.

אפילו לגבי היטלר ימ"ש, יש אומרים שהיה צריך לנהוג אחרת, ואם היו פועלים עמו כדרך שפעלו עם כל המלכים והפריצים בשתדלנות של כסף וכבוד, אפשר שהיה אחרת. אבל הציונים בגאווותם שלא הסכימו להשפיל ראשם, הבעירו את כל העולם כנגדו ובזה גרמו לו להלחם בהם.

אחרי מלחמת העולם השנייה היו משפטים בנירנברג נגד מנהיגי הנאצים ימ"ש, והיו שם חוקרים מאמריקה שחקרו את הנאצים, אחד מהם היה יהודי והוא חקר במשך ג' ימים את ריבנטרופ - שר החוץ של גרמניה בזמן היטלר, וכתב אח"כ ספר על זה. ריבנטרופ אמר לו "היהודים עשו שטות גדולה בזה שיצאו נגד היטלר והמרידו את העולם נגדו, שבזה הבעירו את חמתו והחליט לצאת למלחמה נגדם, ואילו היו משחדים אותו בכסף ובשתדלנות כדרכם היה אפשר להציל הרבה, אמנם הציונים בגאווותם ובאמירתם כוחי ועוצם ידי מאסו בהנהגה זו של הגלות, וממילא יש להם חלק גדול גם בכל השואה האיומה שאירעה לעם ישראל".

ובלא"ה ידוע ומפורסם שלא פעלו להצלת היהודים מאירופה, אף כשהיה להם אפשרות וכסף לכך. היה נוח להם בכך שיהרגו יהודים ותיעשה שואה גדולה שע"ז יוכלו לחזק את תביעתם להקמת מדינה, וכפי שאכן צלח בידם. וידוע מה שאמר גרינבוים שר"י שהיה מראשיהם: 'עז אחת בארץ ישראל - שווה יותר מאלף יהודים בפולין'... עפ"ל.

באותה אסיפה נאם הרב הרפורמי רביי סטיפן וייז והשמיע את מחאתו נגד המשטר הנאצי בגרמניה. הוא קרא ל"חרם מוסרי וכלכלי שהוא מאבק ללא מלחמה נגד יוזמי המלחמה". החרם השפיע על כלכלתה של גרמניה, אבל תמיד היתה להם אפשרות לסחוט כספים מהיהודים בצורות שונות כגון מס הגירה או הטלת קנס לאחר "ליל הבדולח".

הדים לאסיפה ההמונית בניו יורק ולנאמו של ראביי סטיפן וייז שומעים אנו בספרו של הג"ר חיים מיכאל דב וייסמנדל. הוא מספר שר' שלמה גרוס - עסקן יהודי מסלובקיה - ניהל שיחות עם איש ה-ס.ס. דיטר ויסליצני הנציג הגרמני לגירוש היהודים בסלובקיה, בדבר הצלת יהודים.

באחת השיחות אמר ויסליצני לשלמה גרוס: "איה חכמתכם ובינתכם במקום מו"מ אתם מסדרים בויקוט באמריקא, תחת לחוס על דמכם דחפתם את אמריקא למלחמה".

הרב וייסמנדל בדברו עם הוכברג עוזרו של ויסליצני, ניסה להסביר לו שהעולם הרבני התנגד מאז ותמיד להטלת 'חרם על גרמניה' או לכל צורה של מאבק בכח נגדה.

עוד בשנת תרצ"ד ביום חמישי לפני אמירת סליחות, בא אל הרב יעקובזון פקיד גרמני והודיע לו כי ביום א' הבא - יום א' דסליחות - עומדים להכריז בבתי הכנסת בווארשה חרם על סחורות גרמניות הבאות מגרמניה.

הוא הזהיר את הרב יעקובזון שעליו לעכב את הכרזת החרם, אחרת ינקטו באמצעים נגד יהודי גרמניה.

טענתו של הרב יעקובזון, שאין לו כל השפעה על יהודי פולין, לא נתקבלה. הפקיד הגרמני השיב לו שיש לאגודת ישראל רב בווארשה, והאגודה מגרמניה צריכה דרכו להשפיע על יהודי ווארשה.

מי שדיבר נגד ה'חרם' הוקע כ"סוכן של היטלר"...

הוחלט לשלוח את הרב מאיר הילדסהיימר בשליחות מיוחדת בענין זה לווארשה. בהיות הרב הילדסהיימר בווארשה הצליח לשכנע את המנהיגים היהודיים שיבטלו את החרם לפחות כלפי חוץ. ואילו עיתון ציוני אחד כתב על הרב הילדסהיימר שהוא "סוכן היטלר"...

נסיים בדברי הגאון רבי חיים עוזר גרודזינסקי זי"ע, במכתבו אל הג"ר אליעזר סילבר בסינסינטי, מיום ג' כסלו תרצ"ד, כותב, שיש לנהוג בזהירות והרבה צריכים להתחשב בדעת התורה ובאנשים שגרים שם כי זה יכול להביא לשפיכות דמים:

"והנה ע"ד שאלתם בנוגע לה'באיקאט', בדעתי היה מתחילה שעל הרבנים לבלי להתערב בזה ולעמוד מרחוק כי רק רוגז וקצף הוא וההתמרמרות הגדולה הביאה לידיה התוצאה של'הבאיקאט'. הרבנים עליהם להתישב בדעת התורה שאחינו שם מתמרמרים מאד וחוששים לשפיכות דמים"...